

45. תעלומת לוציפר

מסך אפור פרוש על כל אשר קשור ללוציפר.

נראה שכולם חרדים מהסרתו של מסך זה.

חרדה זו היא למעשה רק חוסר-היכולת לחדור אל ממלכת האופל.

חוסר-יכולת זו, שוב, אינה אלא תוצאה של אופי העניין, משום שגם כאן - רוח-האדם אינה יכולה לחדור לעומק כה רב, אלא מוצבים לה גבולות בעצם מהותה ואופיה.

ובמו שאינה יכולה להגיע אל הרום הגבוה ביותר, כך גם לא תוכל לעולם לרדת אל המעמקים הרחוקים ביותר.

וכך, את הידע החסר השלים הדמיון, באמצעות ישויות בעלות צורות שונות.

מעניקים לגיהנום צורות הרפתקניות ביותר, החל ממלאכי-השרת שנפלו וגורשו, דרך התגשמותו של עיקרון הרשע (יסוד, חוקי-בסיס), ועוד רבות ושונות.

דבר אינו ידוע לגבי מהותו של לוציפר, אף שהוא מכה ברוח-האדם לעתים-קרובות וגורם לה להסתחרר אל תוך מערבולת של עימותים אלימים, אותם ניתן להגדיר כ"קרב".

אלו המדברים על אחד ממלאכי-השרת, ואף אלו המדברים על עיקרון התגשמות הרשע, מתקרבים במידה הרבה יותר לעובדות.

אולם גם כאן קיימת תפישה שגויה, המעניקה לכל זה חזות בלתי-נכונה.

עיקרון התגשמות הרשע מאפשר לנו לחשוב על הפסגה הגבוהה ביותר, על המטרה הסופית, על הרשע שהתגשם בגוף-החי, כעל הסוף המוחלט.

ואולם לוציפר, בניגוד לכך, הוא מקורו של העיקרון השגוי, הוא המוצא והכוח המניע שלו.

גם אל לו לאדם לכנות את העיקרון המופעל על ידו בשם "עיקרון הרשע", אלא "העיקרון השגוי".

שגוי, הכוונה לאופן בו הוא נתפש, לא לעצם חוסר-הצדק שברוע.

תחום ההשפעה של עיקרון שגוי זה הוא הבריאה החומרית.

רק בחומריות נפגשות יחד השפעות האור והשפעות החושך, דהיינו שני העקרונות המנוגדים, ופועלים בתוכה ללא-הרף על רוחות-האנוש, בעודן חולפות דרך החומריות לשם התפתחותן.

מידת המסירות שתקדיש רוח-האדם לשאיפותיה האישיות תהיה מכרעת לגבי עלייתה אל האור או קריסתה אל האופל.

התהום הפעורה בין האור ובין האופל היא עצומה.

היא תתמלא על-ידי יצירות-הבריאה החומרית, הכפופות לאופיין המתכלה של הצורות, דהיינו התפוררות הצורות הקיימות והיווצרותן של חדשות במקומן.

מחזור, על-פי החוקים שהציב רצונו של האב-האל בבריאה, יכול להסתיים ולהתמלא רק כאשר הוא חוזר אל נקודת המקור, ומשכך, הרי שמהלך רוחו של האדם יכול אף הוא להיחשב כאילו הושלם, רק כאשר תחזור הרוח אל ישות החומר-רוח הקרובה ביותר לאור-הראשוני, משום שממנו יצא זרע-המקור שלה.

אם תרשה לעצמה להיסחף אל האופל, הריהי מסתכנת בכך שתימשך אל מעבר למעגל החיצוני ביותר של מהלך חייה הרגיל, לעבר המעמקים, ואז לא תוכל למצוא שוב את דרכה חזרה מעלה.

אולם היא לא תוכל גם לחדור עמוק יותר, מתוך האופל האת'רי העמוק והדחוס ביותר, אל מעבר לגבולותיו החיצוניים והחוצה מן החומריות, כפי שיכולה היתה לעשות לעבר ממלכת ישויות החומר-רוח, משום שזוהי נקודת-המוצא שלה, ולכן הריהי נמשכת ללא-הרף אל תוך מחזור הבריאה-החומרית העוצמתי, עד לכיליון הסופי, משום שלבושה האת'רי-האפל, שכתוצאה מכך הוא גם דחוס וכבד - זה המכונה גם הגוף האת'רי - מחזיק אותה כבולה כלפי מטה.

אז יפורר הכיליון את אישיותה הרוחנית אותה רכשה תוך כדי מהלכה בבריאה, והיא תחוה מוות רוחני ותתנקז כעפר אל תוך הזרע-הבראשיתי הרוחני.

לוציפר עצמו נמצא מחוץ לבריאה החומרית, ולכן לא יימשך יחד עמה אל הכיליון, בניגוד לגורלם של קרבנותיו; משום שלוציפר הוא נצחי.

מקורו הוא בחלק מסוים של הישויות-האלוהיות.

הפיצול התרחש לאחר תחילת היווצרותו של החומר.

הוא נשלח לסייע לישויות החומר-רוח במרחב החומרי ולקדמן בהתפתחותן, אולם נכשל במילוי משימתו על-פי רצון-הבריאה של האב-האל, ובחר בדרך אחרת מזו שהציב בפניו רצון-הבריאה, מתוך שאיפתו לדעת-הכל-מטעם עצמו, אותה רכש במהלך שהותו בחומריות-הגשמית.

בעשותו שימוש לרעה בכוח שהוענק לו, הוא הנהיג את עיקרון הניסוי כתחליף לעיקרון הסיוע התומך - זה המקביל לאהבה-המשרתת.

אהבה-משרתת במובנה האלוהי אין לה ולא כלום עם שירות-משעבד, אלא היא אך ורק עלייה-רוחנית, ולפיכך מדובר בשאיפה להעניק לזולת את האושר הנצחי ולפעול לפי עיקרון זה.

עיקרון הניסוי, לעומתו, מקביל להצבת מכשולים בהם נתקלים יצורים שאינם יציבים דיים במהותם, נופלים ואובדים, בעוד אחרים, יציבים יותר, מתחזקים במידת ערנותם וכוחם, ואז מתאפשר פריחתם ועלייתם בעוצמה אל הרום הרוחני.

אולם כל החלשים נועדו כבר מראש אל הכיליון, בלא כל אפשרות להצלחתם.

עיקרון זה אינו מכיר בטוב, אינו מכיר בחסד; הוא חסר את אהבתו של האב-האל, אולם בה בעת נמנעים ממנו גם כוח-ההנעה העצום והתמיכה החזקה המצויים באותה אהבה.

סצינת הפיתוי בגן-העדן המתוארת בתורה מציגה את השפעת יישומו של העיקרון הלוציפרי, כאשר היא מתארת בצורה חזותית, כיצד מנסה ההעמדה בניסיון לבחון את חוזקו וחוסנו של הזוג האנושי, ואז, עם התגלות ההיסוס הקל ביותר, הם נדחפים ללא כל חמלה אל נתיב הכיליון.

חוסן יהיה בעל משמעות זהה להתמסרות מאושרת לרצון-האל, המעוגן בחוקי-הטבע או הבריאה הפשוטים.

ורצון זה, הצו-האלוהי, היה ידוע היטב לזוג האנושי.

היעדר-היסוס יהיה, בו-זמנית, גם הכרה בחוקים אלו ופעולה על פיהם, וכך יוכל האדם לעשות בהם שימוש נכון ובלתי-מוגבל ולהפוך ל"אדוני-הבריאה", משום שהוא פועל בתיאום עמם.

כל הכוחות יעמדו אז לשירותו, אם לא יתנגד להם, ויפעלו מעצמם לטובתו.

בכך טמונה הגשמתם של צווי-הבורא, שאינם מבקשים דבר לבד מתחזוקה ושמירה על אפשרויות ההתפתחות הקיימות ביצירתו האלוהית, בלא הפרעה ובלא מעצור.

שמירה פשוטה זו משמעה, בהקשר הרחב יותר, שיתוף-פעולה מודע ומוסרי בהמשך התפתחותה הנכונה של הבריאה, או של העולם-החומרי.

מי שאינו עושה זאת מהווה מכשול שיש לעצבו מחדש לצורתו הנכונה, או שייגרס בין גלגלי-השיניים של מנגנוני-העולם, דהיינו - חוקי-הבריאה, ויהפוך לאבק.

זה שיסרב להתכופף ימצא עצמו נשבר, משום שמנגנונים אלו אינם ניתנים לעצירה.

לוציפר אינו מעוניין להמתין בנחת להבשלתו והתחזקותו ההדרגתית, הוא אינו מעוניין בתפקיד הגנן שופע-האהבה שהיה אמור להיות, המגן, תומך ומטפח את השתילים שנמסרו לידי, אלא בו התגשמה הלכה למעשה האמירה "החתול שבא לשמור על השמנת".

הוא עסוק בהשמדת החלשים ופועל בדרך זו באורח חסר-רחמים.

הוא מתעב את הקורבנות שנכנעו לפיתוייו ומלכודותיו, ורוצה שייכחדו בחולשתם.

הוא אף סולד מן הנחיתות ומגסות הרוח שמפגינים אותם קורבנות שהושפעו מעקרונותיו; שכן רק בני-האדם גורמים לעקרונות אלו להיות השחיתות המרקיבה המוצגת על-ידם, ובכך הם ממריצים אותו אף יותר לראותם כיצורים שאינם זכאים לאהבה וטיפול, אלא להכחדה בלבד.

ועיקרון המימוש-העצמי, שתוצאתו הישירה היא עיקרון הפיתוי, תורם אף הוא רבות לביצוע הכחדה-עצמית זו.

ההכחדה-העצמית מתרחשת במחוזותיו הנמוכים יותר של האופל, אולם אצל עוסקים שונים ב"פסיכו-אנליזה" לכאורה (חקר הנפש), היא כבר מקבלת צורה ארצית, מתוך הנחה שההכחדה-העצמית מבשילה ומשחררת גם על-פני-האדמה.

אולם איזה סבל איום מסב יישומו של עיקרון זה על-פני-האדמה!

איזה נזק הוא גורם, ללא-ספק, משום שעל-פני-האדמה, שלא כמו במחוזות האופל, מצויים לא רק בני אותו המין, אלא אף כאלו שהם אפלים יותר וכאלו שהם מוארים יותר, וכולם חיים זה לצד זה בכפיפה אחת.

יש רק להתבונן בחיי-המין ודומיהם.

כאשר מיושם עיקרון זה על האנושות בפועל, הרי שסופו הוא סדום ועמורה, ממנו אין כל מוצא, ואינו יכול להוביל אלא לזוועות איומות אף יותר.

ובנפרד מכל זה, מכל מקום, ניתן כבר כיום לראות את קורבנות התורות הללו בהמוניהם, כשהם תועים אנה-ואנה חסרי-ביטחון עצמי, בכללות לוקחים כל דבר באופן-אישי, וחשים תלושים ואבודים בדיוק כאשר נתנו אמון מלא וציפו לסיוע.

הם ניצבים שם, כאילו נקרעה כסותם מעל גופם, על-פי תוכנית סדורה, כדי שניתן יהיה לאלצם לאחר מכן לעטות את המלבוסים החדשים שהוגשו להם.

ועל-אף-זאת, אלו שנותרו עירומים, אינם מסוגלים כלל להבין - במרבית המקרים - מדוע עליהם ללבוש בגד חדש.

באמצעות חדירה מתוכננת לענייניהם וזכויותיהם האישיים, הם איבדו עם הזמן גם את תחושת-הבושה התומכת בהכרה-עצמית, בלא שיהיה בידם כל דבר אישי אחר שיתמוך באישיותם העצמית.

ועל קרקע בלתי-יציבה זו, לא ניתן עוד להקים מבנה חדש ויציב.

אנשים אלו נותרים חסרי-כל-עצמאות, למעט בודדים חריגים, ומצב זה הולך והופך עם הזמן לחוסר-אונים, משום שכעת נלקחה מהם גם האחיזה המועטת שעוד היתה בידם קודם לכן.

שני העקרונות הללו, של המימוש-העצמי ושל הפיתוי, קשורים קשר כה הדוק שהפיתוי הופך תנאי-מוקדם לקיומו של המימוש-העצמי.

זהו על-כן יישומו הישיר והפצתו של עיקרון-לוציפר.

לרופא-הנפש האמיתי אין כל צורך בפיענוח ופירוק.

תחילה יתרחש הריפוי ולאחר מכן תתבצע הבנייה המחודשת.

העיקרון האמיתי מאפשר החלפתם של מאוויים שגויים בידע-רוחני!

יישומו של עיקרון חסר אהבה זה הרחיק כמובן, מדרך הטבע, את לוציפר מרצונו האוהב של הבורא הכל-יכול, והביא לניתוקו, או דחיפתו החוצה מן האור ונפילתו של לוציפר עמוק יותר ויותר.

לוציפר הוא אחד שהפריד עצמו בעצמו מן האור, והדבר דומה לגירוש.

הגירוש חייב היה, אף הוא, להתבצע בהתאם לחוקי-הבריאה הראשוניים, הבלתי-ניתנים-לשינוי, והתואמים את רצון האב-האל, שכן שום התרחשות אחרת אינה אפשרית.

ומשום שכעת, רק רצונו של האב-האל, בורא הדברים כולם, הוא כל-יכול, ואף הוא נטוע היטב בבריאה-החומרית והתפתחותה, הצליח לוציפר לשלח את העיקרון שלו אל תוך החומריות, אולם השפעותיו נותרו כפופות לחוקים הראשוניים שקבע בה האב-האל ורק לפי חוקים אלו יוכלו אותן השפעות לנוע ולהתעצב.

וכך, כאשר הוא פועל על-פי העיקרון השגוי שלו, לוציפר מסוגל ללא-ספק לדחוף את האנושות לעבר דרכים מסוכנות, אולם אינו יכול לאלצה לכל דבר שהוא, אלא אם הסכימה לכך מרצונה החופשי.

לוציפר מסוגל, למעשה, לפתות בלבד.

האדם כבזה, נטוע בבריאה-החומרית ביציבות רבה יותר ממנו, ולפיכך הוא אף בטוח ועוצמתי יותר מכל השפעה שיוכל לוציפר להשפיע עליו אי-פעם.

כל אדם מוגן באמצעות הבושה, שהיא חזקה עשרות-מונים, אם הניח לכוח, שהוא כה חלש בהשוואה אליו, לפתותו.

עליו לזכור שלוציפר עצמו נמצא מחוץ לחומריות, בעוד הוא ניצב ברגליים נטועות היטב בקרקע ובאדמה המוכרות לו היטב.

לוציפר נאלץ להשתמש בגדודי-הסיוע שלו בלבד לשם יישום העיקרון שלו, גדודים המורכבים מרוחות-אנוש שנפלו קורבן לפיתוייו.

אולם כל רוח-אנוש השואפת כלפי מעלה, אינה רק משתווה בכוחה אליהם, אלא אף עולה עליהם בהרבה.

די בפעולה אחת של רצון אמיתי כדי להעלים צבא שלם של גדודים כאלו, בלי להותיר סימן. זאת בתנאי שלא תימצא להם כל נקודת הידהוד או נטייה לעבר פיתוייהם שבה יוכלו להיאחז.

לוציפר היה נותר חסר-אונים לחלוטין לו התאמצה האנושות לזהות את החוקים-הראשוניים שהניח הבורא ולעקוב אחריהם.

למרבה הצער, האנשים תומכים בעיקרון שלו יותר ויותר באמצעות מאפייניהם הנוכחיים, ולכן גם ייאלצו, בחלקם הגדול, להיכחד.

שום רוח-אנוש שהיא לא תוכל לנהל קרב עם לוציפר עצמו, מן הסיבה הפשוטה, שהוא לא יוכל לחדור עד אליה עקב מאפייני ישותם השונים.

רוח-האדם תוכל תמיד לבוא במגע עם אלו שנפלו קורבן לעיקרון הלוציפרי רק אם היו ישות בעלת מאפיינים זהים לשלה.

מקורו של לוציפר מחייב, שרק אלו שהגיעו מאותו מקור יוכלו להגיע לקרבתו ולהיות עמו במגע; שכן רק סוג זה יוכל לחדור עד אליו.

הוא חייב להיות שלוח-האל, המגיע כשהוא מלא בחוסר-הממשות האלוהי, חמוש בכובד-הראש הקדוש של שליחותו, ובוטח במקורם של כל הכוחות, באב-האל עצמו.

משימה זו הוטלה על בן-האדם המובטח.

זהו קרב אישי, פנים אל פנים, ולא רק סמלי וכללי כפי שמבקשים חוקרים רבים להסיק מן "הבשורה".

זוהי התגשמותה של הבשורה בפרסיפל.

לוציפר השתמש ב"חרב הקדושה" שהיא כוחו בצורה שגויה, וכך גרם העיקרון שלו לפציעתה המייסרת של ישות החומר-רוח שהיא ניצוצותיה ושלוחותיה של האנושות.

כוחו יילקח ממנו בקרב זה.

ואז, "ביד הנכונה", דהיינו, על-ידי יישום עיקרון-הגביע הקדוש האמיתי, של אהבה טהורה ומחזקת, הוא ירפא את הפצע שגרם קודם לכן בידו ה"לא-נכונה", דהיינו בשימוש השגוי בכוחו.

באמצעות עיקרון-לוציפר, שהוא השימוש השגוי בכוח-האלוהי, דהיינו - "החרב-הקדושה" שהוחזקה ביד הלא-נכונה, נגרמה לישות החומר-רוח פציעה כה עמוקה, שאינה יכולה להירפא מעצמה!

דבר זה נתפש ומשוקף בצורה נכונה במיתולוגיה, משום שהתהליך אכן דומה לפצע פתוח שאינו מגליד.

יש להתחשב בכך שרוחות-האנוש, בין אם כזרעי-נשמה חסרי-תודעה או כניצוצות, זורמים או נשפכים משוליו התחתונים של תחום החומר-רוח בבריאה, בו מצויה ישות החומר-רוח, אל עבר החומריות, בציפייה שתודעתם של חלקים זורמים אלו - לאחר תום מסעם בחומריות - תתעורר ותתפתח הלאה ואחר-כך תחזור אל ישות החומר-רוח לשם השלמת המעגל.

כמו מחזור הדם בגוף החומרי!

עיקרון-לוציפר, מכל מקום, מסיט כעת רבים מאותם מחזורי הזרמים-הרוחניים, ובתהליך זה אובד חלק ניכר מישות החומר-רוח.

כך לא מתאפשרת סגירתו ההכרחית של המחזור, והתוצאה דומה לפצע פתוח המדמם בלא-הרף ומחליש את הגוף.

אולם כאשר מונחת "החרב הקדושה", דהיינו - הכוח האלוהי, ביד הנכונה, הפועלת לפי רצון-הבורא ומראה את הדרך הנכונה לישות החומר-רוח הנודדת בחומריות כגורם מחייה, הדרך המובילה מעלה עד לנקודת המוצא שלה, אל ממלכתו המוארת של האב-האל, אז לא אובד דבר עוד, אלא הכל זורם חזרה אל המקור, כמו הדם החוזר אל הלב, והפצע הפתוח שהחליש עד כה את ישות החומר-רוח מגליד ונרפא.

כך, הריפוי יכול להתבצע רק באמצעות אותה החרב אשר גרמה את הפצע מלכתחילה.

לשם-כך יש להוציא תחילה את החרב מידי של לוציפר ולהעבירה ליד הנכונה, ודבר זה מתרחש בקרב האישי שבין בן-האדם ובין לוציפר!

הקרבות הניטשים לאחר מכן במרחב האת'רי ובחומריות הגשמית אינם אלא השפעת-לוואי של אותו קרב גדול, החייב להביא את כבילתו של לוציפר, וזו בתורה תהיה הסימן לתחילתה של מלכות אלף השנים.

המשמעות היא מחיקת השפעותיו של העיקרון הלוציפרי.

זהו העיקרון שמטרתו היתה הרס פעולתה של האהבה האלוהית, שאמורה היתה ללוות בחסדה את האנושות במהלכה דרך החומריות הגשמית.

לו שאפה האנושות אל אהבת-האל הזו בפשטות, היתה עומדת מיד ולחלוטין בפני כל פיתוייו של לוציפר, והוא היה מופשט מכל הזוועות שטוותה סביבו רוח-האדם.

הדימיון הצבעוני של המוח-האנושי הוא גם מקור כל הצורות המפלצתיות והכעורות אותן מנסים האנשים להעניק ללוציפר בטעות.

למעשה, מן הנימוק הפשוט של השוני בטבעם, אף עין אנושית לא הצליחה עדיין, אף לא העין-הרוחנית, לזהות את העולם-שמעבר, במהלך חייו-הארציים של האדם.

את לוציפר, לעומת-זאת, ניתן לכנות גאה ויפה-תואר, יופי על-טבעי בעל הוד אפל, עיניים גדולות, כחולות ובהירות, אולם יש לשים לב אל הבעתו הקפואה ונעדרת האהבה.

הוא אינו מושג בלבד, כפי שמנסים האנשים לתארו בדרך-כלל, לאחר שכשלו בהענקת כל משמעות אחרת לקיומו, אלא הוא ישות.

על האנושות ללמוד ולהבין, שגם מעצם קיומה שלה עצמה מוצב גבול, אותו לא תוכל לחצות לעולם, אף לא במחשבה, וכי מסרים המגיעים מן העולם שמעבר לגבול זה יכולים להגיע רק בדרכי-החסד.

אולם לא באמצעות מתקשרים, שאינם יכולים לשנות את מהותם דרך מצבים על-ארציים, ואף לא באמצעות המדע.

בדיוק מדע הכימיה מעניק לנו הזדמנות לגלות, ששוני במאפיינים יכול ליצור גבולות שאינם ניתנים לחצייה.

חוקים אלו נובעים, על-כל-פנים מן המקור, ואינם מוגבלים רק ליצירת הבריאה.

